

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/264/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8709205711
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8709205711.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu I. S. G., bytom G., B. XX, právne zastúpeného JUDr. Mikulášom Buzgóm, advokátom, AK so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanej G. M. - I. D. SR, so G. H., C. X, o náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Poprade, č.k. 20C 90/2009-210 z 25.7.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Vo svojom odvolaní uviedol, že rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Poprade zo dňa 3.3.2006, ktorým sa začalo voči navrhovateľovi trestné stíhanie bolo následným rozhodnutím štátneho orgánu zrušené. Ďalším predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu je okrem existencie nezákonného rozhodnutia, teda takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, aj preukázanie existencie škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a preukázanie príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Súd prvého stupňa citoval uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, navrhovateľ je exekútorom a býva v rodinnom dome spolu s manželkou a synom. Je to samostatne stojací rodinný dom. Vykonaným dokazovaním boli preukázané podmienky vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, a teda i za nemajetkovú ujmu, náhrada ktorej sa žalobou uplatňuje, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. S prihliadnutím na závažnosť ujmy na uvedených právach žalobcu, berú do úvahy následne reakcie, ktoré zásah do práv žalobcu vyvolal v jednotlivých sférach jeho osobnosti, obavu o zdravie dieťaťa a dĺžku trvania trestného stíhania, potom voľnou úvahou súd určil rozsah náhrady nemajetkovej ujmy sumou 5.000 eur. Pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy súd vychádzal z názoru, že právo domáhať sa takejto náhrady sa musia priznať každému, komu škoda alebo ujma vznikla ako dôsledok nezákonného rozhodnutia orgánu štátu alebo dôsledok nesprávneho úradného postupu takéhoto orgánu. Morálna ujma zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, spôsobenú poškodením dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody. S ohľadom na uvedené mal súd za to, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je primeraná a odôvodnená. Za podstatnú skutočnosť pri

rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd považoval zdravotný stav maloletého syna navrhovateľa, ktorý bol pripútaný na lôžko bez možnosti sebaobsluhy a bez zabezpečenej riadnej starostlivosti, ktorú si jeho zdravotný stav vyžadoval. Žiadať od navrhovateľa, aby bol v dôsledku nesprávneho postupu vyšetrovateľa či predvádzajúcej hliadky v normálnom psychickom rozporení za predpokladu, že vedel o tom, že v jeho domácnosti sa nachádza maloleté dieťaťa, neschopné pohybu ani žiadnej bežnej činnosti a tiež neschopné zabezpečiť si stavu a vodu, by bolo nepochybne nielen v rozpore so zákonmi prírody, ale aj v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľom uplatnenú sumu 16.6000 eur súd prvého stupňa po opätovnom zvážení podstatných skutočností a okolností prípadu nepovažoval za primeranú, preto v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca výlučne vo vzťahu k súdom nepriznanej výške nemajetkovej ujmy Vo svojom odvolaní uviedol, že prvostupňový súd správne uplatnil spôsob uplatnenia náhrady nemajetkovej základe preukázaného nesprávneho úradného postupu policajta v súvislosti s trestným konaním vedenom voči žalobcovi ako nezákonne obvinenému. Konštatuje, že sa riadil zásadou voľnej úvahy na základe dôkazov uplatnených pred súdom. Bez pochybností súd skonštatoval, že výlučne žalovaný nesie zodpovednosť za nezákonný postup ako aj rozhodnutie vydané policajtom a iba príčinnou súvislosťou následkom z nezákonného rozhodnutia a nezákonným procesným postupom ku škode navrhovateľovi vznikla vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Súd prvého stupňa mal za preukázané, ak by policajt predčasne nevydal nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia a nevykonal v rozpore s Trestným poriadkom nezákonné procesné úkony voči žalobcovi, žiadna škoda by žalobcovi v danej príčinnej súvislosti nevznikla. Policajta, ktorý voči žalobcovi vykonával procesné úkony takým spôsobom, ktorý žalobcu zasiahol nielen v pracovnej sfére, ale aj v rodinnom živote v najcitlivejšom mieste k manželke a šesť ročnému synovi, čo je preukázané z jednotlivých výpovedí osôb blízkych žalobcovi, ktorí takéto šikanózne konanie policajta pociťovali ako ujmu aj voči sebe, čo veľmi ťažko znášala manželka žalobcu, ktorá spolu s žalobcom bola na základe pokynu policajta bezdôvodne niekoľko hodín obmedzená na slobode čo inšpekcia MV SR jednoznačne skonštatovala ako disciplinárne previnenie. Už len tá skutočnosť a hanba pred rodinou, v mieste bydliska ako aj na pracovisku žalobcu, ktorú musel prežívať a znášať a počas niekoľko hodinového obmedzenia osobnej slobody spolu s jeho manželkou strastiplné a so strachom prežívali obavy nie len o zdravie, ale aj o život svojho šesť ročného syna, ktorý bol po náročnej operácii bedrového kĺbu. Žalobca sa dostal do situácie, kedy ho policajt prinútil porušovať predpisy o cestnej premávke a týmto konaním zároveň ohrozil navrhovateľa aj na živote, čo bola pre žalobcu situácia mimoriadne stresujúca hroziaca až kolapsom. Žalobcovi ako súdnemu exekútorovi je zo strany náčelníka Mestskej polície vo Svite V. S. odmietaná súčinnosť o poskytnutie zástupcu Mesta argumentom, že je tyran, pričom aj Mestskej polícii vo Svite policajt N. doručil žiadosť podľa § 3 Trestného poriadku v ktorej a aj v ďalších žiadostiach, ktoré adresoval Mestu Svit. Ani policajt N. a ani žalovaný sa žiadnym spôsobom nepričinili o nápravu spôsobenej krivdy ani na odstránenie, prípadne zmiernenie následkov nezákonného postupu a ani nemajú snahu sa žalobcovi aspoň ospravedlniť, čo by malo aj dopad na samotnú výšku nemajetkovej škody a sám žalobca by za takýchto podmienok zvážil a zrejme aj súhlasil s výškou súdom priznanej nemajetkovej sumy 5 000,- EUR. Vzhľadom na voľnú úvahu súdu, ktorý sa pri výške náhrady nemajetkovej ujmy riadil dvoma zákonne taxatívne stanovenými kritériami a to závažnosťou vzniknutej ujmy okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo (rozsudok KS Banská Bystrica sp. zn. - 13Co/19/2008). Následné nezákonné obmedzenie slobody žalobcu a jeho manželky, čím nielen žalobcovi, ale aj jeho manželke a opustenému dieťaťu vznikla neodstrániteľná trauma, ktorej zmiernenie a aj zadosťučinenie môže napraviť len majetková ujma v peniazoch. Z týchto dôvodov navrhoval zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým náhradu nemajetkovej ujmy nad 5.000 eur žalobcovi nepriznal a návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 16.000 eur vyhovieť. Žalobca žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj žalovaný, ktorý namietal, že v prípade priznania nemajetkovej ujmy ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv v peniazoch, pri určovaní výšky ktorej sa prihliada na § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Trestné konanie predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Žalovaný má za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania nemajetkovej ujmy. Žalovaný zastáva názor, že žalobca po skončení trestného konania

naďalej viedol rovnaký život ako pred trestným konaním. Žiadnym spôsobom sa u nezmenili vzťahy v rodine a v súkromí, nepreukázal, že došlo k zníženiu jeho cti, ľudskej dôstojnosti, resp., že poklesla jeho vážnosť v spoločnosti. V konaní sa nepreukázalo, že by niektorí zo susedov žalobcu vedeli o trestnom konaní vedenom proti žalobcovi, alebo že by s ním v príčinnej súvislosti s trestným konaním prerušili kontakt. Taktiež zamestnávateľ žalobcu žiadnym spôsobom neuplatnil voči žalobcovi úkony, ktoré by boli nejakým spôsobom ovplyvnené trestným konaním vedeným proti žalobcovi. Nepreukázal žiadnu psychickú traumu, ktorú by zažil on sám, alebo jeho manželka. Žalobca ako jeden z argumentov vzniku nemajetkovej ujmy uviedol možný rozvod so svojou manželkou, ktorý hrozil v súvislosti s trestným konaním vedeným voči žalobcovi. Žalovaný opäť zastáva názor, že k uvedenému v skutočnosti nedošlo, preto môže ísť len o domnienku, ktorá nie je schopná založiť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhuje, aby súd rozhodnutie zmenil tak, že žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy nepriznal a žalovaný mal právo na náhradu trov konania, ktoré si uplatnil do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. V súvislosti s odvolaním podaným žalobcom poukázal a trval na skutočnostiach a námietkach uvedených v odvolaní žalovaného doručenom súdu dňa 21.08.2014. Žalovaný mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania nemajetkovej ujmy. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal následky trestného konania vedeného proti jeho osobe, ktoré by vznikli v súkromnom, či spoločenskom živote. Žalobca nepreukázal údajné zníženie cti, ľudskej dôstojnosti alebo pokles vážnosti v spoločnosti. Nebola preukázaná vedomosť susedov žalobcu o trestnom konaní vedenom proti žalobcovi a prerušenie kontaktov so susedmi v príčinnej súvislosti s trestným konaním vedeným proti žalobcovi. Žalobca ani jeho blízke osoby nepreukázali vznik psychickej ujmy, ktorá by bola spôsobená trestným konaním vedeným proti žalobcovi.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Ako žalobca vyjadril svoje presvedčenie o tom, že žalovaný prednáša obdobnú obranu, ako ju činil pred rozhodnutím súdu prvého stupňa o žalobe. Žalovaný je presvedčený o tom, že v zmysle žaloby prezentovaný zásah do jeho práv ako radového občana, ktorý neprofesionálnym postupom policajta bez zákonného podkladu ma „pred očami verejnosti“ malého mestečka dal v ranných hodinách predviesť k zamýšľanému úkonu nie je neobvyklý a odôvodňujúci náhradu nemajetkovej ujmy. Ako žalobca nezdieľa názor žalovaného, že mu nepatrí náhrada nemajetkovej ujmy, pričom je presvedčený o potrebe iného posudzovania uplatneného nároku žalovaným v širších súvislostiach aj z dôvodu, že je aj ústredným orgánom štátnej správy. Ako účastník konania uvádza, že v súdnom konaní č. 4c 88/2010 pred Okresným súdom Bratislava I JUDr. R. proti Generálnej prokuratúre SR v časti žaloby vo veci poisťovacieho podvodu, súd priznal žalobcovi plnenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur. Keďže išlo o bežný kriminálny delikt v štádiu pred vznesením obvinenia, výška nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. nemohla doznať významnejších rozdielov pri posudzovaní dôvodnosti tohto nároku v porovnaní s uplatňovanou náhradou v tomto konaní. Rozhodne namietal, aby sa výška priznanej náhrady riadila ustanovením § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., aj keď nároky v tomto konaní boli žalobne uplatnené pred novelizáciou zákona č. 514/2003 Z.z..

Odvolací súd prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolania žalobcu a žalovaného nie sú dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Na týchto skutkových a právnych zisteniach sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa ust. § 2 ods. 10 Tr. por. Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Zákon č. 514/2003 Z. z. z 28. októbra 2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi

verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len územná samospráva) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu (§ 1).

Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

Podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa ust. § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za

predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa ust. § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

V tejto časti uplatneného nároku žalobcu už bolo o trovách obhajoby právoplatne rozhodnuté.

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 12.12.2005 S. I. podala oznámenie o porušení občianskoprávných vzťahov," adresované Mestskému úradu vo Svite, Krajskému úradu v Prešove, Obvodnému oddeleniu PZ vo Svite a Okresnej prokuratúre v Poprade, pričom v uvedenom oznámení uviedla a tvrdila nepravdivé skutočnosti.

Prokurátorom Okresnej prokuratúry v Poprade bolo predmetné podanie postúpené ÚJKP OR PZ Poprad. Bez toho, aby bol žalobca v prípravnom konaní vypočutý, dňa 3.3.2006 vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ, ÚJKP Poprad vydal uznesenie, ktorým podľa ust. § 206 ods. 1 Tr.por. vzniesol voči žalobcovi obvinenie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. e) Tr. zák., ktoré odôvodnil tak, že skutku sa mal žalobca dopustiť voči svojej matke Z. G. obmedzovaním prístupu k jej majetku.

Predmetné uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobcovi doručené dňa 22.3.2006, kedy sa o 6.15 hod. do miesta trvalého bydliska žalobcu dostavili príslušníci Obvodného oddelenia PZ Svit, ktorý mu oznámili, že majú príkaz na predvedenie jeho osoby ako aj jeho manželky na ÚJKP Poprad.

V dome žalobcu zostal sám 6-ročný, ťažko zdravotne postihnutý syn po náročnom operačnom zákroku, pričom predvedenie navrhovateľa a jeho manželky bolo napriek tejto skutočnosti, s ktorou bola hliadka Obvodného oddelenia PZ oboznámená, vykonané.

Predmetné uznesenie bolo žalobcovi poštou doručené dňa 23.3.2006, pričom si ho prevzal v úložnej lehote na pobočke pošty vo Svite. Proti rozhodnutiu o vznesení obvinenia podal v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú pozorujúci prokurátor vyhodnotil ako neopodstatnenú.

Rozsudkom Okresného súdu v Poprade č.k. 61757/2006-237 zo dňa 6.5.2008 bol navrhovateľ v plnom rozsahu podľa ust. § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený a predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 6.5.2008.

Dňa 20.6.2008 žalobca žalovanému v súlade s ust. §15 ods. 1 Zák.č.514/2003 Z.z. podal žiadosť na predbežné prerokovanie nároku, vzniknutého zrušením nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia. Listom zo dňa 23.7.2008 žalovaný žalobcovi oznámil, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v časti týkajúcej sa uznesenia prokurátora OP Poprad postúpil na vybavenie Generálnej prokuratúry SR. Listom zo dňa 4.9.2008 Generálna prokuratúra SR žalobcovi oznámila, že nezistila zo strany konajúcich prokurátorov žiadne porušenie zákona a žiadosť o náhradu škody odmieta. Žalovaný prípisom zo dňa 21.11.2008 žalobcovi oznámil, že nie je možné jeho žiadosti vyhovieť.

Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu. V danom prípade teda bolo potrebné zobrať do úvahy postavenie žalobcu, situáciu, ktorá nastala po predvedení oboch manželov, teda žalobcu a jeho manželky na výsluch na príslušné policajné oddelenie a následne poukázané zdravotné problémy mal. dieťaťa, ktoré ostalo bez pomoci po dobu najmenej dvoch hodín. Možno teda súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa, že tieto okolnosti boli zo strany súdu dostatočne špecifikované a napriek tomu, že žalobca, požadoval vyššiu nemajetkovú ujmu v peniazoch s poukazom na nielen intenzitu tohto zásahu, ale aj zníženie dôstojnosti, vážnosti v okolí, susedstve a aj na pracovisku a následne narušenie vzťahu medzi ním a manželkou, vyhodnotil správne výsledky vykonaného dokazovania, kedy bolo možné za mimoriadnu okolnosť. V danom individuálnom prípade závažnej ujmy u žalobcu priznať náhradu nemajetkovej ujmy za vzniknutú situáciu súvisiacu s jeho predvedením na výsluch a opustením mal. dieťaťa po operácii spolu s manželkou. Táto skutočnosť rezonovala v rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolací súd sa

aj domnieva, že správnym spôsobom ustálil súd prvého stupňa výšku tejto nemajetkovej ujmy. Preto považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné.

Pokiaľ ide o argumenty žalobcu, ktorý podal rovnako odvolanie a namietal priznanú výšku za to, že súd prvého stupňa sa pridržiaval názoru odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí, ktorým už v skoršom období a tiež nesprávneho vyhodnotenia situácie, ktorú považoval žalobca za mimoriadnu, ktorá by spájala priznanie materiálnej satisfakcie do výšky 16.600 eur, podľa podanej žaloby žalobcom, možno konštatovať, že v požiadavke žalobcu bolo sčasti sústredené subjektívne pocity, ktoré ale nemôžu byť rozhodujúcim faktorom pre rozhodnutie vo veci. Je potrebné vychádzať z objektívnej situácie a to v danom mieste, čase tak, ako by to vnímala každá iná fyzická osoba (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 232/2010). Navyiac zníženie dôstojnosti v okolí, na pracovisku a v rodine do rozhodnutia súdu prvého stupňa neboli náležite preukázané.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p. vzhľadom k tomu, že ani jeden z odvolateľov v odvolacom konaní nemal úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.